

Mál nr. 149/2015
M og
X vegna líkamstjóns.

Fall af hjólabretti og akstur óþekkts ökutækis 8. febrúar 2014.

Gögn.

1. Málskot móttakið 20. apríl 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf X dags. 11. maí 2015.
3. Athugasemdir lögmanns M dags. 20. maí 2015.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M lýsir atvikum þannig að óþekktri bifreið, sem síðan var ekið af vettvangi, hafi verið ekið á hann í Hafnarstræti með þeim afleiðingum að hann datt og lenti á hægri úlnlið. Tveimur dögum síðar hafi M leitað til slysadeildar Landspítala-Háskólasjúkrahúss og þá hafi komið í ljós beinbrot. Í skýrslu sem M gefur hjá lögreglu fjórum dögum eftir umrætt atvik, eða þann 12. febrúar 2014, kemur fram að M telur að um hafi verið að ræða hvíta bifreið af Nissan Patrol gerð og að hjólabretti hans hafi skemmst. Í gögnum málsins kemur fram að rannsókn lögreglu hafi verið hætt og í málskoti segir að atvikið var ekki unnt að sjá á eftirlitsmyndavélum en í lögregluskýrslu kemur einnig fram að M sé ekki alveg viss um staðsetningu óhappsins en sennilega hafi það gerst „rétt hjá Landsbankanum og Arion banka“.

M telur fullsannað að rekja megi líkamstjón hans til notkunar óþekkrar bifreiðar og því hafi stofnast greiðsluskylda hjá X vegna tjónsins, sbr. 1. másl. 2. mgr. 20. gr. reglugerðar um lögmæltar ökutækjatrýggingar nr. 424/2008, sbr. 1. mgr. 94. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. M vísar aðallega til þess að hann hafi leitað stuttu eftir atvikið á slysadeild, þar hafi verið staðfestir töluverðir áverkar sem komi heim og saman við lýsingu hans. Auk þess eigi hann ekki að gjalda fyrir að engin vitni hafi verið að atvikinu. Auk þessa vísar M til umfjöllunar Hæstaréttar Íslands um sönnun í Hrd. 228/2013 og fordæmisgildi þess máls í Hrd. 10/2015.

X telur ósannað að líkamstjón M sé hægt að rekja til notkunar óþekkrar bifreiðar í skilningi umferðarlaga og reglugerðar um lögmæltar ökutækjatrýggingar. Þar vísar X helst til þess að engin vitni hafi verið að atburðinum, ekki sé tilkynnt um hann til lögreglu fyrr en fjórum dögum síðar sem og hafi lýsing í læknisvottorði verið þess eðlis að M hafi hjólað framanvert á annan bíl og fallið á annan bíl. Það sé því alls ósannað að notkun óþekkrar bifreiðar hafi leitt til líkamstjóns M og eigi tilvitnuð dómafordæmi ekki við um aðstæður hans.

Álit.

M ber sönnunarbyrði fyrir því að líkamstjón hans sé hægt að rekja til notkunar óþekkrar bifreiðar í skilningi 2. mgr. 20. gr. reglugerðar um lögmæltar ökutækjatrýggingar, sbr. greiðsluskyldu X í 3. mgr. 18. gr. sömu reglugerðar. Það þýðir að M þarf að sýna fram á að það séu alla vega meiri líkur en minni að líkamstjón hans sé eingöngu rakið til óþekkrar bifreiðar en ekki annarra atvika.

Við skoðun á helstu atriðum málsins sem lúta að sönnun verður fyrst að telja að M lætur engan vita af umræddu óhappi það kvöld sem það á að hafa átt sér stað. Í öðru lagi leitar hann ekki til læknis fyrr en tveimur dögum síðar og lýsir þá óhappinu þannig, skv. læknaþréfi, að hann hafi hjólað á hjólabretti „framanvert á annan bíl og skellur af honum og fellur til á hægri hlið og lendir á öðrum bíl.“ Í umræddu læknaþréfi kemur einnig fram að M eigi sögu um að hafa farið úr lið á hægri öxl og það hafi gerst þetta kvöld en hann hafi sjálfur kippt sér í liðinn án aðstoðar annarra. Í þriðja lagi kemur fram í lögregluskýrslu að M geti ekki sagt nákvæmlega til um staðinn sem óhappið varð á.

Þegar lítið er til umræddra atriða telur nefndin að frásögn M sé ekki að öllu leyti staðföst um atvik málsins og því ekki hægt að leggja hana eingöngu til grundvallar við mat á sönnun eins og gert var í tilvitnuðum dómi Hæstaréttar í máli nr. 228/2013 þar sem málsaðili leitaði til læknis klukkutíma eftir atvik sem hann lýsti með sama hætti við læknisheimsókn og fyrir dómi. Hvað varðar atvik í máli Hæstaréttar nr. 10/2015 var m.a. byggt á framburði vitnis af atburði þeim sem var talinn hafa leitt til líkamstjóns málsaðila þess máls. Miðað við þau gögn sem lögð hafa verið fram í máli M fyrir nefndinni teljast atvik því ekki að fullu sambærileg við tilvitnaða dóma Hæstaréttar Íslands.

Að þessu virtu telst M ekki hafa sýnt fram á með nægilega skýrum hætti að líkamstjón hans sé hægt að rekja til notkunar óþekkrar bifreiðar í skilningi áður nefndrar reglugerðar. Ekki hefur því stofnast greiðsluskylda hjá X vegna líkamstjóns M.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum frá X á grundvelli reglugerðar um lögmæltar ökutækjategyggingar.

Reykjavík 9. júní 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.